

Кровожерні ординці

Володимир Ліпкан

Рашисти кровожерною ордою
Вночі напали, в хижий час.
А НАТО все було в відстої:
Одвічно ним вже не до нас.

А ми цього насправді й не чекали,
Ми знали справжню ціну тим "поводарям".
І опустивши на обличчя всі забрала
Дали ординцям *самі* по зубам.

І як завжди вони "*застерігали*",
Тягнули, перемовини з ордою.
Тож більшість з них в штани наклали:
"*Стратеги*", що не думали своєю головою.

Які бридкі, бездумні та потворні,
Такі кумедні, слабкі й водночас чужі.
Нарешті ми вже точно зрозуміли: **хто ви...**
Самі вже знаєте ту фразу про російські кораблі...

Сиділи мовчки, все чекали:
Коли ж Держава наша упаде?!
Але, на диво, мокши впали,
Свобода нам — понад усе!

Це гасло є не просто як говірка,
Це гасло — в серці кожного із нас.
Тож, некітливі ви стратеги,
Не врахували ви ментальний час.

Як фенікс відродились ми крізь попіл,
Як сокіл стрімко подолаємо клятьбу.
Не прагнемо до політичних ми утопій,
Лиш ми рішатимо: як вести боротьбу!

Однині самі будем визначати,
Коли і де, з ким, як нам воювати.

Стратегії і плани добре ми складаємо,
Ми — нація стратегів, рацію у цьому маємо!

Тож українська зброя — символ волі,
Вона — це провідник у світ любові.
Добро слабким ніяк не може бути,
Ординські наративи нам ніколи не забути.

Свобода, воля, цінності народу —
Для нас, для українців, це не просто звук.
Коли ж москальські дикі орди згинуть,
Всі втямлять: нас ніколи не пройдуть.

А ви сидіть і далі все спостерігайте:
Збирайтесь, обговорюйте, рішайте.
Але, пробачте... Це вас виключило із процесу,
Бо, власно ми, не схочемо ексцесу.

Сидіть, ми вже подбаємо про вас,
Змінилось все — Ви є дитиною для нас.
Ви почувались лячно, безнадійно
Хоч виглядали без смаку і претензійно.

Назвіть бодай одну лишень війну,
Де б НАТО доблесно перемагало?
То порахуйте кількість, зосібна якусь,
Кому життя воно реально врятувало?

Бюджети, фонди, незліченна зброя ада...
Це все картинка для кіно, для стада.
Коли ж прийшла фашистська ця орда,
То де ж то НАТО? Захисту нема !

Злякалось у війну встрягати,
Бо "хтось" на кнопку мав ту натискати?
Якісь "червоні лінії" мав перетнути,
Щоб світ вселенський в ад зіпхнути.

Навіщо в руки зброю брати,
Коли *не мали волі* з нами поряд воювати?
Навіщо гарцювати, пустувати,

Якщо не думали реально нам допомагати.

Нехай засяє блиск від Перемоги,
Не сприймемо ми катувальників вимоги!
Воюємо ми на своїй і рідній — не чужій землі,
Женемо ворога, женемо, врешті, навіки!

28 лютого 2022 року